

CROMAIN
GARY
(ÉMILE AJAR)

Regele Solomon

Traducere din limba franceză și note
de Daria Laura Bârsan

POLIROM
2024

Ne-am așezat în fundul sălii, într-un colț, dar cei de la masa de alături au început imediat să șușotească privind-o pe domnișoara Cora.

— Cred că m-au recunoscut, a zis ea.

— Când v-ați oprit din cântat, domnișoară Cora?

— O, m-au dat la televizor și acum un an și jumătate, la festivalul de cântece realiste. Am mai fost la o gală la Béziers, acum doi ani. De altfel, cred că o revină la modă cântecul realist.

I-am luat mâna. Nu era ceva personal, dar nu poți lua de mână pe toată lumea.

Cele trei prostituate de la masa alăturată își spuneau probabil că eram cu domnișoara Cora ca să-mi câștig existența, e primul lucru care-ți trece prin cap când n-ai din ce trăi. De obicei eram văzut acolo cu fete drăguțe și mă bucuram pentru domnișoara Cora, căci ocupase astfel un loc bun. M-am întins pe canapea ca un nobil și am luat-o pe după umeri. S-a relaxat puțin.

— Nu se cade, Jeannot. Se uită lumea la noi.

— Domnișoară Cora... Era o vedetă de cinema pe care o chema Cora. Cora Laparcerie.

— Dumnezeu, de unde știi tu asta? Era demult, înainte să te naști.

— Țasta nu-i un motiv să fie uitată. Dacă aș putea, mi-aș aduce aminte de toată lumea, de toți oamenii care au trăit. Deja e foarte aiurea și fără asta.

— Fără ce?

— Fără să fii uitat.

— Numele meu adevărat era Coraline Kermody. Dar l-am schimbat cu Lamenaire.

— De ce? Kermody e un nume drăguț.

— Pentru că sună ca „inimă blestemată“¹, iar tata repeta asta întruna, când eram mică, din cauza problemelor lui.

— Era bolnav de inimă?

— Nu, dar maică-mea îl înșela tot timpul, iar apoi l-a și părăsit. Zicea că Kermody e un nume predestinat. Aveam zece ani pe-atunci. Se îmbăta și rămânea în fața sticlei, bătând în masă și repetând „inimă blestemată“, „inimă blestemată“. Asta m-a marcat. Mi-am spus că poate exista un blestem aruncat asupra noastră, din cauza numelui. Așa că mi-am luat numele de Cora Lamenaire.

— Păi, ar fi trebuit să vă luați numele Durand sau Dupont.

— De ce?

— Pentru că-i același lucru pentru toată lumea, iar Kermody sau Dupont sau Durand e totuna. Era la cinematecă un film formidabil de-al lui Fritz Lang, *M – Un oraș își caută ucigașul*.

— E un film de dragoste?

— Nu, dimpotrivă. Nici nu-ți atinge inima. Dar tot acolo ajungi. Cu cât vorbești mai puțin despre inimă, domnișoară Cora, cu atât spui mai multe despre subiect, când vezi ce se întâmplă. Există lucruri care strălucesc atât de tare prin absența lor, încât soarele se poate duce să se ascundă. Nu știi dacă ați văzut fotografia cu vânătorul canadian care ridică bâta în timp ce puiul de focă îl privește și așteaptă lovitura. Sentimentalismul, știți?

1. În franceză, „*cœur maudit*“ (inimă blestemată) se pronunță asemănător cu Kermody.

Atunci s-a întâmplat ceva care m-ar fi făcut să roșesc dacă n-ar fi fost atâta zgomot care să diminueze totul. Mi-a luat mâna, a dus-o la buze, a sărutat-o și apoi a lipit-o de obrazul ei. Din fericire se pusese *Love me so sweet* de Stig Welder și nu există nimic mai emoționant decât cântecul ăsta, ținând cont că toba mare bate așa de tare, că nu mai poți nici gândi, nici simți nimic. Domnișoara Cora încă îmi ținea mâna pe obrazul ei, dar tot ce auzeam era toba mare. Cea a lui Stig Welder, nu a mea.

— Domnișoară Cora, dacă o s-ajung vreodată să-mi fac un nume, acesta o să fie Kermody. Marcel Kermody. O să fie cap de afiș.

— Și de ce nu Jean?

— Pentru că până la urmă mi se spune mereu Jeannot Lapin.

Luminile din *Slush* se schimbau fără încetare, scaldându-ne ba în albastru, ba în violet, ba în verde, ba în roșu, iar domnișoara Cora nu mai era singura dinăuntru cu fața în toate culorile, din cauza machiajului. Exagerase. Un chelner a venit să ia comanda, ea a cerut fără ezitare șampanie, iar chelnerul m-a privit de parcă voia să afle ce gândesc. I-am făcut cu ochiul, aruncându-i un zâmbet de genul „nu eu plătesc, prietene“, ne-am trezit cu o sticlă de Cordon Rouge într-o găleată cu gheață și asta era tot ce-mi trebuia. Cel puțin jumătate dintre tipii și gagicile de-acolo mă cunoșteau. Parcă-i și auzeam. Deci, Jeannot, ai găsit o mină de aur, după cum se vede. Pe bune!

Mi-am scos jacheta, așa de cald era. Nu fumez și am vrut să iau o țigară din pachetul domnișoarei Cora, dar a scos ea una, a

aprins-o și mi-a strecurat-o între buze, mie îmi era indiferent, dar la șaiszeci și cinci de ani așa ceva nu se face. Șampania era de vină.

— Să nu crezi că te-am uitat, Jeannot. Mă ocup de tine. Am sunat la producători și agenți, cunosc încă multă lume...

Încerca să-mi spună că nu-mi pierdeam timpul cu ea. Nu înceta să-mi vorbească despre fizicul meu, aveam exact magnetismul animal care-i lipsea cinemaului francez. Nu se mai oprea și, cum toate mesele erau foarte apropiate, avea public. Pe mine mă doare-n cot dacă sunt amuzant sau nu, dar să fii ridicol e cu totul altceva.

— Domnișoară Cora, nu vă cer nimic.

— Știu, dar nu-i nimic mai frumos decât să ajuți pe cineva să reușească. O înțeleg așa de bine pe Piaf, care a făcut atâtea pentru Montand și Aznavour.

Domnișoara Cora avea o voce frumoasă. Puțin răgușită. Trebuie să fi fost senzuală. O priveam cu atenție, încercând să mi-o imaginez. Trebuie să fi avut o față mică și ștrengărească, cu pistrui și trăsături fine și oarecum nostime și un breton de copilă pe frunte. Vocea probabil că nu i se schimbase prea mult, veselă, exaltată, ca și cum se minuna de orice și viața era plină de surprize. Trebuie să fi fost ceea ce se cheamă o bucătică bună.

— Nu te plictisești prea tare cu mine? Pari visător.

— Nici vorbă, domnișoară Cora, e doar din cauza gălăgiei. La discotecă nu se poate fără toba mare. Te doare capul de la atâtea bum-bum-bumuri. Ce-ar fi să mergem într-un local liniștit?

— Mi-am făcut plinul de liniște, Jeannot. De treizeci de ani sunt liniștită.

— De ce v-ați oprit așa de devreme, domnișoară Cora? Acum treizeci de ani erați încă tânără.

E ezitat puțin.

— O, de fapt, nu-i nici un secret. Nu s-a mai vorbit despre asta de multă vreme, toată treaba a fost dată uitării, și cu atât mai bine, chiar dacă asta înseamnă că și eu am fost dată uitării împreună cu restul...

A băut puțină șampanie.

— Am cântat sub ocupație, poftim.

— Și ce dacă? Toți au cântat. S-a făcut chiar și un film acum ceva timp, cu mari vedete.

— Da, dar eu nu eram o mare vedetă. Așa c-au avut grijă de mine în mod special. N-a durat mult, doi sau trei ani, dar apoi am făcut tuberculoză... asta a însemnat încă trei ani de liniște. Iar de atunci, sunt aproape treizeci de ani de când am parte de liniște.

A râs, la fel și eu, ca să micșorez gravitatea vorbelor ei.

— Din fericire am din ce trăi.

Vorbea de latura materială.

— Trebuie să vedeți partea plină a paharului, domnișoară Cora, doar că nu știm întotdeauna care e aia. Nu se vede prea clar.

— Nu-mi mai spune tot timpul domnișoară Cora, zi-mi simplu Cora.

A mai băut puțină șampanie.

— N-am avut niciodată prea mult noroc în dragoste...

Aici n-am vrut să mă amestec.

— În 1941 m-am îndrăgostit nebunește de un derbedeu. Am cântat într-un bar din strada Lappe, pe care-l administra el. Avea trei fete care făceau trotuarul pentru el, iar eu știam asta, dar ce vrei...

— Kermody!

A scos un hohot de râs scurt, ca un țipăt de pasăre.

— Da. Kermody. Poezia se face din orice, iar cum eu eram interpretă de muzică realistă... Domnul Francis Carco¹ mi-a scris mai multe versuri. Așa că tipul ăsta, cu gurița lui de indian și aerele de dur... Domnul Francis Carco, care mai trecea pe-acolo, îmi spunea că trebuie să fiu atentă, să nu amestec lucrurile... Dar eu le-am amestecat și, cum el lucra pentru Bonny și Lafont, care au fost împușcați la eliberarea de sub ocupație, lucrurile n-au luat o întorsătură bună. Mai toarnă-mi șampanie.

A băut și a uitat de mine. Vedeam limpede că e dusă cu gândul la cântecele ei realiste, în ciuda tobei mari, iar apoi s-a întors spre mine și mi-a zis:

— Am fost foarte iubită, să știi.

Mi-o aruncase pe un ton acuzator, de parcă aveam vreo vină în toate astea.

A lăsat paharul jos.

— Dansează cu mine.

Era o piesă lentă și ea s-a lipit imediat de mine, dar am văzut că închisese ochii și nu punea prea mult suflet. Am prins-o mai strâns de mijloc ca s-o ajut să-și amintească. Era *Get it green* a lui Eron Fisk și reflectoarele au

1. Pseudonimul lui François Carcopino-Tusoli (1886-1958), scriitor și jurnalist francez.